

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **B. Ś. – M.**

oskarżonej o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 10 marca 2016 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. II K [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**wniosek Sądu Rejonowego w P. uwzględnić i sprawę
przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w P. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w W.. Wniosek umotywowano stanem zdrowia oskarżonej B. Ś. – M.. Oskarżona, zamieszkująca na stałe w W., pod adresem A. [...], nie stawiała się na rozprawę wyznaczoną na dzień 17 grudnia 2014 r. i na dzień 22 stycznia 2015 roku. W świetle uzyskanej przez wnioskującego Sąd opinii biegłego lekarza chirurga (k. 1423 – 1427) oskarżona nie jest w stanie odbywać podróży na odległość przekraczającą 50 km, co uniemożliwia stawiennictwo na rozprawie w Sądzie Rejonowym w P.. Stan ten został uznany za trwały – stwierdzone u oskarżonej zmiany chorobowe kręgosłupa kwalifikują ją do leczenia operacyjnego, nadto biegły nie był w stanie określić w jakiej perspektywie

czasowej ustaną przeciwwskazania do odbywania podróży przekraczających 50 km. Jednocześnie biegły nie stwierdził przeciwwskazań do udziału w postępowaniu prowadzony w miejscu zamieszkania oskarżonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w P. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w P. stanął przed koniecznością rozpoznania sprawy oskarżonej B. Ś. – M., która ze względu na stan zdrowia nie może odbywać podróży z miejsca zamieszkania odległego od siedziby tego Sądu. Co ważne, przeszkoda ta ma charakter trwały, a w każdym razie nie sposób obecnie przewidzieć kiedy stan zdrowia oskarżonej pozwoli na odbycie podróży do Sądu właściwego. Wobec powyższych trudności efektywne prowadzenie postępowania sądowego przeciwko oskarżonej przed właściwym w sprawie Sadem Rejonowym w P. jest niemożliwe, a wydanie rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie zostało poważnie zagrożone. Jednocześnie – jak wynika z ustaleń biegłego – nie ma przeciwwskazań do udziału oskarżonej w postępowaniu toczącym się w sądzie właściwym dla jej miejsca zamieszkania, tj. Sądzie Rejonowym w W.. Stosownie do wyrażanego w orzecznictwie SN poglądu, zastosowanie art. 37 k.p.k. może być uzasadnione w sytuacji wystąpienia rzeczywistych i poważnych utrudnień w sprawnym i szybkim przeprowadzeniu postępowania sądowego, a taką przeszkodą może być zły stan zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia mu podróż do siedziby właściwego sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23; por. nadto postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2005 r., IV KO 69/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 84; 8 czerwca 2004 r., II KO 17/04, LEX nr 121656; 28 lipca 2005 r.). Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. jawi się więc jako uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

I.n